

[Arbejdsministeren]

– skal jeg på regeringens vegne foretage en samlet bedømmelse af forslaget.

Forslaget kaldes af forslagsstillerne for »Forslag til folketingsbeslutning om fremme af arbejdslyst og initiativ i det danske samfund«, et formål, som jeg tror alle her i salen må være enige om at fremme mest muligt. Så spørger man sig selv, hvad er midlerne til opnåelse af dette mål? Ja, det er en systematisk forringelse af børnefamiliernes, de arbejdsløses, efterlønsmodtagernes og de unges vilkår. Det er forslagsstillerens øjensynlige teori, at man bedst fremmer arbejdslyst og initiativ i det danske samfund, hvis man systematisk forringer forholdene for de i mange henseender svagt stillede grupper, jeg nævnte før. Man imødeser med spænding det næste beslutningsforslag om at fremme sundhed og trivsel gennem forringelse af sygedagpenge, nedlæggelse af sygehusafdelinger og afskaffelse af forøget patientbehandling, for hvis filosofien er, at arbejdsløshedsproblemet i virkeligheden skyldes de arbejdsløse selv, altså er et selvforskyldt problem, så kunne man vel med en tilsvarende logik argumentere for, at grunden til, at folk var syge i vores samfund, var, at det var gratis at ligge på sygehuset, eller at vi havde for høje sygedagpenge.

Jeg skal knytte nogle bemærkninger til de enkelte forslag, men jeg tror, at forslagsstillerne vil medgive mig, at folketingets taletid ikke tillader en udtømmende vurdering af de mange og ret komplicerede forslag, der fremsættes.

Det første forslag går ud på at skærpe arbejdskravet i arbejdsløshedsforsikringen, således at man nu maksimalt kan oppebære understøttelse i et år, men at man samtidig har ret til et jobtilbud, og jeg forstår det sådan, at man skal have dette jobtilbud måske allerede et halvt år efter ledighedens indtræden og senest efter et års arbejdsløshed. Det sidste lyder i sig selv meget smukt, men forslagsstillerne har vel ikke gjort sig nogen forestillinger om, hvordan det i praksis skal kunne gennemføres. Allerede den sænkning, der skete i foråret, og som et stort flertal i folketinget tilsluttede sig, af tidspunktet for jobtilbuddet, således at det efter gældende regler skal gives allerede efter halvandet års ledighed og i hvert fald inden to års ledighed, stiller kommunerne over for meget store administrative problemer. Vi vil meget gerne

fra arbejdsministeriets side hjælpe forslagsstillerne med at beregne, hvilke kolossale administrative merbelastninger der kommer som følge af dette forslag, også når det ses i sammenhæng med forslaget under pkt. 6. a), hvor alle førstegangsledige under 20 år enten skal have et 9 måneders jobtilbud eller et uddannelses tilbud på normale støttebetingelser. Allerede af praktiske grunde mener vi ikke, at dette forslag kan gennemføres.

Forslaget om en tidsbegrænsning af adgangen til at oppebære det, der kaldes supplerende dagpenge, er et forslag, der nøje har været gennemdrøftet i regeringen, som det også vil være forslagsstillerne bekendt. Vi har imidlertid valgt en anden løsning, hvor man satser på en lang række foranstaltninger på samme tid, og det er vores og jeg tror også arbejdsmarkedets vurdering, at man først skal se, hvordan disse ordninger vil virke, inden man går til en fornyet overvejelse af behovet for en tidsbegrænsning for udbetaling af supplerende dagpenge.

Men det, der måske alligevel kan give anledning til, at man strammer argumentationen lidt på dette punkt i forhold til forslagsstillerne, er, at hr. Brixtofte, som jo står som første forslagsstiller til denne plan, også har været første forslagsstiller til et andet interessant liberalt initiativ, nemlig det initiativ, der går ud på at ophæve alle overenskomstmæssige begrænsninger for indførelse af deltidsarbejde.

Hvad kan virkningen af den samtidige gennemførelse af begge disse forslag være? Man må vel gå ud fra, at når hr. Brixtofte og venstre fremsætter to forslag, så ønsker de selvfølgelig disse forslag vurderet i sammenhæng. Virkningen kan meget vel være den, at der inden for betydelige områder på arbejdsmarkedet overhovedet ikke oprettes fuldtidsstillinger – f. eks. de områder, hvor der er kvinder beskæftiget. De kvinder, der er nødt til at have en fuld indtægt, er, hvis begge forslag gennemføres, afskåret fra at finde et fuldtidsarbejde og må efter 13 uger opleve, at også den supplerende understøttelse for denne underbeskæftigelse tages fra dem.

Det kan godt være, at hensigterne bag disse forslag – man må jo opbyde al mulig velvilje, når man behandler et så interessant forslag som dette – har været gode nok, men deres virkning i forhold til kvinderne på arbejdsmarkedet vil være meget belastende.